

Adferdskonsulenter og eksperter?

Skal man drive med organisert hundesport i Norge, så må man på en eller annen måte være tilknyttet Norsk Kennelklubb. Derfor synes jeg NKK har et ansvar for å være inkluderende for alle medlemmene og hundemiljøene. Alle bør få være med og føle seg velkommen, uansett uenighet i treningsmetoder. Redaktøren i Hundesport hadde en meget fin kronikk som het "DE og DERE mot OSS" (eller noe liknende) hvor hun på en treffende måte beskrev hva mange føler; nemlig at hundemiljøet preges av intern kritisering, at hundefolk bør stå mer sammen, og ikke hugge hverandre ned.

Hver gang Hundehviskeren Cesar Millan blir nevnt i medlemsbladet Hundesport, er det enten i forbindelse med bruk av harde treningsmetoder, eller krav om sensur. For oss som følger med på Millans arbeid blir kritikken bare slitsom og meningsløs.

Kritikerne hevder at det står et samlet fagmiljø bak protestene mot Millan. Dette er i beste fall en tvilsom tolkning, som ofte bygges på kritikernes helt subjektive kobling mellom harde treningsmetoder og Cesar Millan. Sannheten er at de som anses som de fremste ekspertene på hundeadferd og trening i resten av verden, samarbeider med Cesar Millan⁽¹⁾. Ikke tvilsomme hundetrenerne, men folk med doktorgrader i dyreadferd og professorater i etologi. Folk som Ian Dunbar, Joel Silverman, og Robert "Bob" Bailey. Millan er hedret med en ærespris fra den amerikanske dyrebeskyttelsen⁽²⁾, og er æresmedlem i den internasjonale organisasjonen for hundetrenerne, IACP⁽³⁾. Millans veldedige organisasjon redder årlig tusenvis av hunder i nød⁽⁴⁾. Og dette er bare et utvalg av argumentene som glemmes når han omtales av kritikerne. De norske "adferdskonsulentene" benytter seg av at hundeeiere flest har et smalt tilbud på norskspråklige informasjonskilder, og selger dermed sine egne synspunkter som globale sannheter.

Alle vil gjerne høre hva ekspertene sier. Derfor vekker det interesse når Norske adferdskonsulenter skriver innlegg og artikler. Men de skriver jo aldri om sine egne metoder, fremgangsmåter, eller treningsopplegg. De bare forteller hva andre gjør galt, hva som er forbudt og feil, og hvem som bør anmeldes for brudd på dyrevernsloven. Hvor kommer denne voldsomme trangten til å kneble motstandere fra? Når hundeeiere kan se med egne øyne at hundens adferd faktisk kan endres på kort tid ved å benytte hundenes egne kommunikasjonsmetoder, så faller kanskje grunnlaget for adferdskonsulentenes forretningsmodell bort?

NKK har en lang rekke dyktige hundetrenerne tilknyttet organisasjonen, som leverer resultater i verdenstoppen i en rekke grener år etter år. Men allikevel, når Hundesport har et nummer om hundetrening, får vi artikler om hundetrening fra folk som ikke er hundetrenerne. Men som skriver side opp og ned om andres feil og mangler, om hva som er galt og forbudt, om hvem man skal unngå, osv. Er dette konstruktivt i arbeidet med å samle hundefolket? I adferdskonsulentens presentasjon av seg selv på egen hjemmeside, leste jeg; "har ført hund i lydighet klasse 1"⁽⁵⁾. Fagfolk bør reflektere over hva dette sier om praktisk ekspertise.

Nå skal NKK sende ut sine etiske retningslinjer for dyrevennlig hundetrening til høring. Jeg har ikke sett dem, men håper de er skrevet av hundetrenerne. Ingen tør naturligvis protestere eller si noe høyt. Risikoen for å bli hengt ut for brudd på dyrevernsloven, og mobbet ut i "ekspertenes" diskusjonsfora på internett, er for stor.

John Henriksen

Referanser:

⁽¹⁾ www.hundehviskeren.com/bidragstere.html

⁽²⁾ www.humanesociety.org

⁽³⁾ www.canineprofessionals.com

⁽⁴⁾ www.millanfoundation.org

⁽⁵⁾ www.manimal.no